РОБФАКІВКА

(Поема)

I

В цей час, коли я іду
і міські ліхтарі сперечають із місяцем,
коли я проходжу великі площі і оглядаюсь,
аби не наїхав авто,
і згадую,
як мені на "Сінабарі" трохи не набили фізії, —
ти в брудній і нетопленій кімнаті
читаєш золоті й невідомі утопії:
пробігають літери довгими й радісними рядками
і здається, що ті літери —
я.
В цей час, коли я іду
і прожектор огненно розсікає груди вечора,
і в криваве провалля видно,
як вітер скажено ганяє перелякані акації,
і метушаться розірвані хмари, — я згадую,
як ти була політруком ескадрону
і брала Перекоп...
А тепер ти, золотоволоса робфаківка,
кожного ранку біжиш по задрипаних вулицях
і боїшся опізнитись на лекцію,
де розказують про меридіани й про життя рослин.

II

Невпинно
і солодко б'ються серця,
і правильно, і з перебоями
в цей час,
коли ми йдемо з тобою.

А на заході:

прямо в простреле́не чоло сонця —
летять журавлі...
І ніколи, ніколи
не буде краще на землі.
Віки проходять перед тобою
і оддають тобі пошану,
о жінко Революції!
Скільки геніїв вийшло із доісторичної
глибини твого черева..Г
Дивлюсь на твої заломлені руки,
на зморшки на твоїм чолі
і оддаю тобі своє серце...
На!..
І підставляю вітрам розірвані груди,
і женуть вітри по жилах мою кров,
і ритмічно піднімають легені...
А на заході:
будинки і люди
чітко вирізьбила далечінь.
III

Моя душа,
мов залита асфальтом земля,
і кожне необережне слово
вгрузає в ній, як закаблуки моєї коханої
на розпеченім ґрунті
площі Рози Люксембург...
І її, таку наївну і тривожну,
я оддаю тобі,
бо:
прийдуть тисячі таких же, як і я,
і оддадуть тобі свої серця і душі,
і ми їх запалимо,

щоб
освітить твої дороги,
о жінко Революції!
А ти крутиш із газети цигарку,
і крізь розірвану юбку видно брудне коліно,
а твої стоптані черевики
нагадують одеський порт у 20-м році...

IV

Ремонтуємо тіло й душу,
ремонтуєм будинки й дороги.
Але той, хто тисячолітні підпори зрушив,
це не вважає за ремонт.
Там, за обрієм, бачу велику руїну всього
Сущого
і великий ремонт,
там, за обрієм...
І тремтить золота волосинка
на твоїй, на рожевій щоці.
Уже кулі на розі не тинькають.
І все ближче осяяна ціль.
1923